

l'administració, sobre la representativitat dels agricultors de cara a poder aconseguir un índex superior de participació i conscienciació sindical.

Però, a més a més, la Unió de Llauradors i Ramaders presentava dues comunicacions. L'una sobre el pas dels cítrics marroquins i, l'altra, sobre la composició del Comitè de Gestió dels Cítrics. En aquesta segona, la proposta d'aquest sindicat és una composició paritària entre producció i comercialització. En aquest moment, el Comitè de Gestió té una representació del 70 per cent de comerciants i el 30 per cent de productors. La Unió proposa el *fifty-fifty*, augmentant la representació dels llauradors i de les cooperatives.

En aquest tema, el conseller apuntava que «el Comitè de Gestió dels Cítrics necessita adaptar-se a la situació europea: un organisme interprofessional, d'informació, de relació, de presió..., però és el sector el que ha de decidir el que vol».

Com pot veure's, una conferència amb temes d'interès capital per a l'economia valenciana, tot i que molts altres quedaven en cartera. Esperem que la pròxima conferència citrícola no ens faça esperar tant com aquesta. La darrera es va fer el 1926. I és que, com deia Font de Mora, «als agricultors valencians, la citricultura els desperta passions i pors, com les nòvies. Passió per tenir-la i por de perdre-la». □

tats de tota mena a l'impost de l'IRPF. La més important és l'elevació del mínim exempt per a presentar la declaració. De fet, s'ha augmentat de les 500.000 pessetes a les 840.000, sempre que aquests ingressos vinguen del rendiment del treball personal o del capital mobiliari i d'increments patrimonials que no superen en conjunt les 200.000 pessetes. Els assalariats ho tenen més clar que ningú: les nòmines ho diuen tot i difícilment es pot escapar a l'ull d'Hisenda.

JOSEP BORRELL TRACTA DE POSAR UNA TRAMPA ALS ESPECULADORS

Hisenda contraataca els empresaris

Una campanya d'inspecció engegada pel Ministeri d'Economia i Hisenda afectarà, sobretot, els agricultors, els empresaris i els professionals. Amb aquest pla, el País Valencià serà el més castigat per Hisenda.

P. M.

Des del 2 de maig, Hisenda manté les portes més obertes que mai. Tota persona física que ingresse anualment més de 840.000 pessetes està obligada a fer la declaració de l'impost sobre la renda. A tot l'Estat espanyol serem quasi vuit milions de ciutadans els obligats a declarar els guanys. Però Hisenda no se'n fia i ha posat en marxa el pla d'inspecció.

El secretari d'estat d'Hisenda ho ha dit ben clar: «aquest país té massa especuladors i ¿per quina estranya raó s'ha de sotmetre a una escala de gravamen progressiva la renda d'un treballador i no la d'un especulador? És —segons Borrell— una pregunta que tan sols té una resposta política».

Enguany hi ha nove-

Seu del Ministeri d'Economia i Hisenda.

Carlos Solchaga.

Els qui ho tenen més negre, especialment en la campanya d'inspecció que s'acaba d'iniciar, són els empresaris, els professionals i els agricultors. Els màxims responsables del Ministeri d'Economia i Hisenda no es creuen que a Espanya hi haja centenars de milers d'empresaris que declaren unes facturacions al llarg de l'any que no superen els tres milions de pessetes. El mateix passa amb els agricultors: Hisenda tampoc es creu que els ingressos d'aquest col·lectiu siguin inferiors al milió de pessetes i, pel que respecta als guanys dels professionals, resulta difícil d'entendre que la major part d'ells declaren *facturacions* per sota dels tres milions de pessetes.

¿Com actua la inspecció?

El pla d'inspecció per a 1988 és senzill. El cos d'inspecció vol informació de tota mena i la millor manera d'obtenir-la és controlant les fonts d'ingressos. Aquesta és la raó bàsica

per la qual cada any es fan milers d'enquestes als carrers i fàbriques que esdevenen una mostra significativa per a començar a fer comprovacions. Una vegada treta la mostra, Hisenda comença a cridar empresaris i contribuents en general, segons un ordre de prioritats perfectament establert. Per al 88, la comprovació de les rendes afectarà 56.360 espanyols. Si més no, al conjunt del País Valencià, Catalunya i les Illes, els inspectors observaran la realitat fiscal amb una grossa lupa.

Concretament, al País Valencià es faran 8.071 comprovacions; a Catalunya, 7.073, i a les Illes, 1.318. Les xifres són insensibles; però, atenent al nombre d'habitants de cada autonomia, es veu clarament que el País Valencià serà el més castigat per la mà d'Hisenda. Aquesta afirmació és encara més fàcilment comprovable si sabem que a Andalusia, per exemple, les comprovacions afectaran 9.356 contribuents. Però, en aquesta tasca d'investigació del frau, no s'inclouen els assalariats. Els inspectors miraran essencialment agricultors, fabricants, comerciants, empreses de serveis en general i professionals.

El secretari d'estat d'Hisenda ho ha dit ben clar: la participació de les rendes del treball en la recaptació de l'IRPF ha passat del 83% de 1986 al 76% de 1987. El motiu és ben clar: la inspecció i l'augment de la por a possibles sancions.

Aquest percentatge continuarà modificant-se a mesura que avancen els anys i el control d'Hisenda. Els mecanismes són complicadíssims, però el poder que dona la informació tributària cada dia és més gran.

Fins a l'entrada de l'època democràtica, tot era un desert. Després van anar introduint-se modificacions, però les rendes inferiors als 12 milions de pessetes anuals eren les perdedores. Les superiors fugien de la inflació, perquè l'escala de gravàmens deixava de ser progressiva a partir dels 12 quilos. «Aquest ha sigut el gran gol de la dreta econòmica del país. A partir d'enguany, les rendes inferiors als dos milions eixiran beneficiades, les mitjanes es quedaran igual i les superiors als 17 milions de pessetes pagaran més». És el missatge d'Hisenda. Però la gran batalla anirà també contra les plusvàlues de la borsa. Josep Borrell ha explicat recentment a Bayona (Galícia) que, «en aquest país, hi ha massa especulador, especialment borsari i immobiliari, que obtenen grans beneficis. Les seues rendes no aporten riquesa al país

i, a més a més, no assumeixen cap risc».

Per a Borrell, el tractament fiscal de les plusvàlues (diners que s'obtenen de la compra-venda ràpida d'accions i títols borsaris) és injust: «Thatcher i Reagan apliquen el que ací està criticant-se que apliquen, i el camí és englobar les plusvàlues i tractar-les com a ingressos de renda».

Hisenda pública

Aquesta serà, doncs, la gran batalla d'Hisenda per al 88; però n'hi ha més. El ministeri s'ha decidit a explicar als ciutadans on van a parar els impostos i, a més a més, ha acordat canviar la tasca tributària sota el nom d'Hisenda Pública. Tal com explica Borrell, es tracta de «desvincular la funció orgànica de la Hisenda Pública i identificar-la amb la funció pública. Avui no s'han de transmetre missatges de confiança als sectors econòmics. Ens hem de dirigir a l'opinió pública en termes de justícia social i hem d'evitar la doble Espanya: la que progressa i la que retrocedeix. El nostre eslògan serà: «Contribuir per a repartir»; i, si volem

que no hi haja marginats demà, s'ha de potenciar l'educació i augmentar l'ocupació, i això val diners. Aquests són els dos objectius (ocupació i educació), però encara en queda un altre: Europa, que és el context en el qual hem de créixer amb un gran esforç en inversions, en infraestructura, i, ho torne a repetir, caldrà tenir diners públics».

La justificació de Borrell és ben clara i aposta, com ell diu, per una opció política, però aquesta no fa gens de gràcia als empresaris i als sectors que fins ara han pogut amagar part dels seus guanys a la Hisenda Pública.

El que és clar és que, al nostre país, la pressió fiscal es manté molt per sota de la mitjana europea. Si ara tenim una pressió fiscal del 31%, altres països se situen al 40, fins i tot al 50, com és el cas de Dinamarca. A la gràfica, es veu clarament quina era la pressió fiscal en aquests països quan el nivell de riquesa (PIB per habitant) era el mateix que ara tenim. Això il·lustra clarament que encara anem amb sis o set anys de diferència i estem molt lluny del que ha de venir. □

ELS EMPRESARIS VOLEN QUE LERMA VIATGE PER A VENDRE PAÍS

València busca sense remei capital estranger

Les perspectives que ofereix la Comunitat Europea fan pensar a tothom que la inversió estrangera al País Valencià augmentarà, malgrat les crítiques a la Generalitat per falta de voluntat política a l'hora de captar inversions.

P. Montava

El País Valencià vol dòlars, francs i iens. Una vegada vista l'experiència de la Ford i IBM, polítics, sindicalistes i empresaris s'han adonat de la importància que pot tenir captar capitals estrangers en el context europeu. Els japonesos, i fins i tot algunes multinacionals nord-americanes, no amaguen les seues opinions i diuen clarament que «la península Ibèrica és la millor plataforma per a la conquesta de la Comunitat Europea». Als anys seixanta, algunes inversions d'aquest tipus podrien provocar rebutjos; però, ara, l'efecte és tot el contrari. A l'economia valenciana, fortament agrarista, el capital estranger podria aportar moltes innovacions; però, com sempre, s'ha arribat tard. Catalunya i Madrid s'ho emporten tot.

L'alarma ha sorgit de la mateixa

Josep Maria Simó.